

Beste mensen,

Het is al een tijd geleden dat wij ze aan de deur kregen in Puivelde: ofwel heeft het te maken met corona, alweer, of zijn Martine en ik misschien te weinig thuis om de deur voor hen te openen?

In ieder geval: het evangelie van zojuist doet me aan hen denken: de Jehovagetuigen die hun boodschap komen verkondigen, die - in onze tijden - doen wat Jezus ons lijkt te zeggen. Voor ons, of laat ik voor mezelf spreken, voelt dat (nog altijd) vreemd aan en tegelijkertijd heb ik daarvoor ook respect en bewondering. Ik zie het me immers zelf niet doen: aan elke deur aanbellen en vragen of ik een Blijde Boodschap mag verkondigen.

Deze week las ik een homilie van Paul Caroën, een Dominicaan, die ons op weg zet met dit evangeliefragment. Ik wil graag zijn ideeën met jullie delen, omdat het me zelf ook deed nadenken.

- **Jezus zendt uit: 6 ploegen van telkens 2 personen**
en als we kijken WIE dat zijn, dan gaat het om diezelfde mensen die Hij van achter hun vissersboot haalde of die zelfs werkten voor de Romeinen.
De meest eenvoudige mensen dus, heeft Jezus nodig.
Als ik onze medewerkers voor ogen houdt, dan klopt dat inderdaad.
Neem dat aan als een compliment, want zo is het zeker bedoeld.
- **Tegelijkertijd: ploegwerk dus, geen solowerk.**
Om een vergelijking te maken met de koers of de voetbal: iemand die het alleen wil doen, zal niet scoren of als 1e over de meet komen. Gelukkig hebben wij hier op Tereken en in onze parochie ook een sterke ploeggeest. We realiseren ons echter dat het team van medewerkers tegelijkertijd zal moeten aansterken om te kunnen blijven voortbestaan en om als gemeenschap verder Gods Geest uit te dragen.

- **Geen reiszak, geen brood, geen geld.**

Als Martine en ik op reis gaan, zelfs al is het een weekendje: we hebben graag van alles al mee, zelfs ons hoofdkussen wordt ingeladen. Niets meenemen zou ons niet gemakkelijk vallen.

Bij Jezus gaat het niet om een plezierreisje:

Hij roept op om al wat overbodig is,

de extra stenen die een rugzak zwaar maken, thuis te laten.

Naar vandaag toe zouden we kunnen zeggen:

wat is onze 'core-business', wat is onze taak, waar gaat het om,

wat is teveel en waar willen we meer aandacht aan geven?

Het feit dat u hier als familie aanwezig bent,

komt onder meer omdat een aantal mensen dat op zich nemen:

de zorg voor hen die afscheid moeten en moesten nemen.

We denken dat dit een belangrijke taak is, vanuit ons geloof en als mens.

- **Een stok en sandalen:**

Het is goed dat we af en toe kunnen steunen op anderen,

als we moe worden of het niet goed zien.

Sandalen werden door eenvoudige mensen gedragen om opgekleed

naar een feest te gaan, ze gaven dus een extra cachet.

Vandaag lijken sandalen dan misschien niet meer zo 'gekleed',

zeker niet als daar ook nog eens sokken in worden gedragen.

In deze context staan ze symbool voor het feestelijke waarvan wij mogen

leven en getuigen: Gods liefde, de band die God en mensen hebben.

- **En dan nog het onthaal:**

bouw een netwerk op, zou Jezus vandaag zeggen,

gebruik de sociale media, maar zeker ook door persoonlijke contacten,

een babbel op straat of ten huize van, een koffiehoekje na de viering,

een onthaal zodat mensen zich thuis voelen.

Zoals het jaarthema zegt: verbinden!

Zijn mensen er niet klaar voor?

Wees dan niet ontmoedigd, het gaat immers niet om jou, om ons zelf,

Gods Geest mag ook wat doen.

Jezus zendt ons met twee op weg, misschien had er beter gestaan:

met drie: ook Hij gaat met ons mee!

Laat ons dat vertrouwen en moed geven:

- om elkaar te blijven versterken in onze zending.
- om mensen op te zoeken die onze nabijheid nodig hebben
- om te blijven kijken naar wat wij als parochie, als geloofsgemeenschap te doen hebben, zodat we Gods Liefde zichtbaar blijven maken,
- om te blijven vertellen, te pas, best niet te onpas, over God die zich met ons verbonden weet.

Veel succes op je tocht!

Lieve Van Driessen